

(/users/louise-faldorf)

Af Louise Faldorf
(/users/louise-faldorf)

Skribent
08 Okt. 13

ANMELDELSE

ODEFABRIKANTEN AF NICOLAJ STOCHHOLM (/ANMELDELSER/ODEFABRIKANTEN-AF- NICOLAJ-STOCHHOLM)

Facebook (<http://www.facebook.com/share.php?>

Tweet (<https://twitter.com/intent/tweet?>

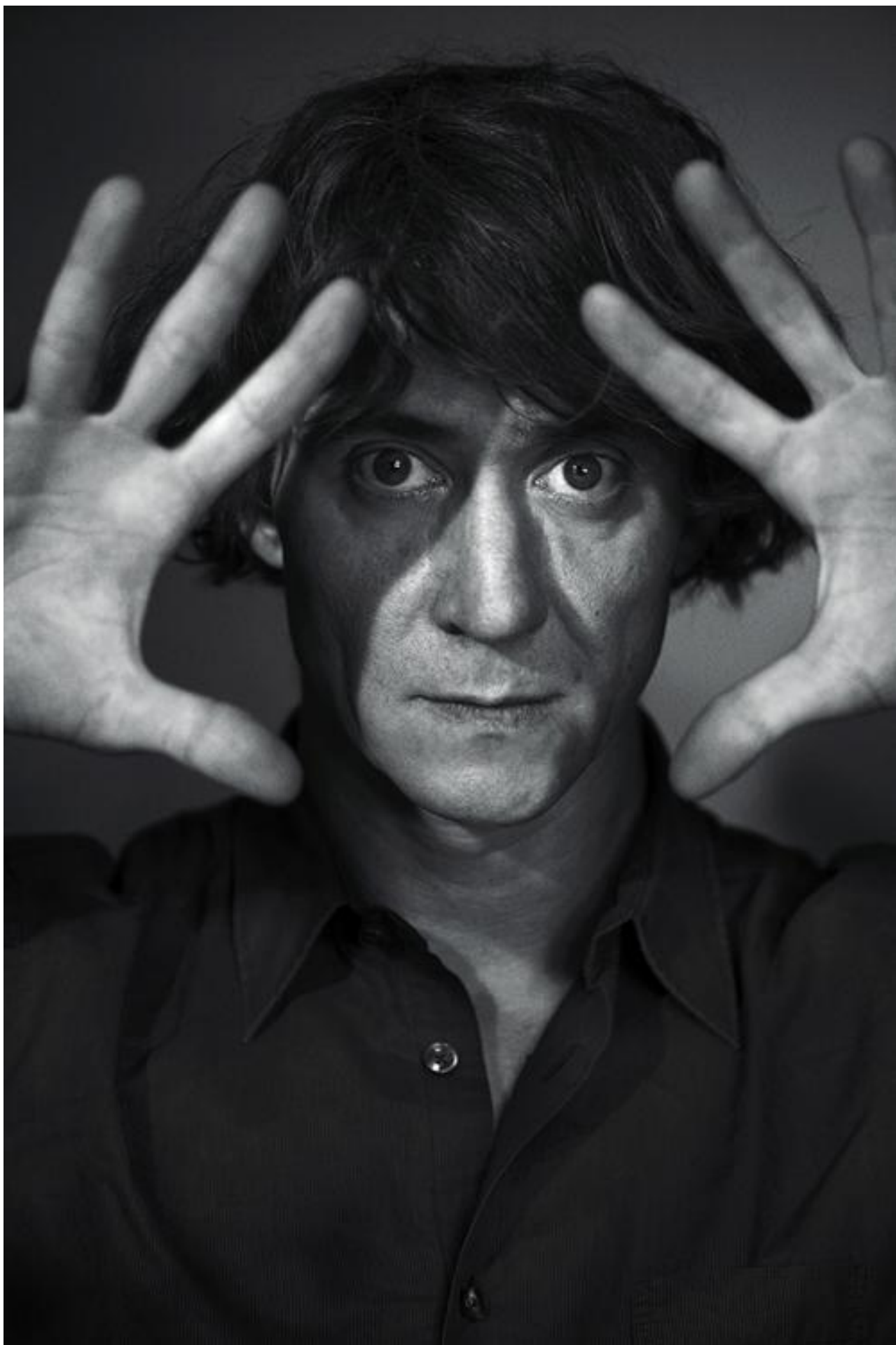
[u=http://litteratursiden.dk/anmeldelser/odefabrikanten-af-](http://litteratursiden.dk/anmeldelser/odefabrikanten-af-nicolaj-stochholm&title=Odefabrikanten%20af%20Nicolaj%20Stochholm)

[url=http://litteratursiden.dk/anmeldelser/odefabrikanten-af-nicolaj-](http://litteratursiden.dk/anmeldelser/odefabrikanten-af-nicolaj-stochholm&status=Odefabrikanten%20af%20Nicolaj%20Stochholm)

[nicolaj-stochholm&title=Odefabrikanten af Nicolaj Stochholm\)](http://litteratursiden.dk/anmeldelser/odefabrikanten-af-nicolaj-stochholm&title=Odefabrikanten%20af%20Nicolaj%20Stochholm)

[stochholm&status=Odefabrikanten af Nicolaj](http://litteratursiden.dk/anmeldelser/odefabrikanten-af-nicolaj-stochholm&status=Odefabrikanten%20af%20Nicolaj%20Stochholm)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/odefabrikanten%23comment-form) eller opret en konto (/user/register?destination=/boeger/odefabrikanten%23comment-form) for at skrive kommentarer

Et poetisk vanvidsridt igennem "forførende arkitektur og overmenneskelige motiver".

Nicolaj Stochholm (f. 1966) debuterede i 1984 i *Hvedekorn*, og udgiver i 1991 sit første egentlige værk *Biografi* (gyldendal.dk/nicolaj-stochholm). Som titlen understreger, er digtning et yderst personligt projekt for Stochholm og det videreføres i *Odefabrikanten*, der på trods af den gennemgående samfundskritiske agenda stadig har *jeget* i centrum.

Odefabrikanten er opdelt i tre kapitler: *I. Love is in the air*, *II. My baby cries* og *III. A journey that leads to the sun*. Hver har de deres særegne opbygning, syntaks og stemning. Digtene benytter sig af meget moderne udtryk, hvor populærkulturelle referencer, som de fornævnte kapiteltitler og henvisninger til eksempelvis *Blockbuster*, *Chat* og *Funky Town*, forankrer det lyriske *jeg* i tid og rum. For læseren betyder det, at de ellers meget komplekse sætninger, bliver til virkelighedsnære og genkendelige billeder. Dertil kommer Stochholms flair for neologismer og ordsløjfer som eksempelvis:

Hvide asketårne, neongalge, skyggeagtig enetale og fremtidsbryster.

Stochholms poetiske vanvidsridt gør digtene til energiske, flimrende - næsten porøse gengivelser af den konkrete og nære virkelighed: En spadseretur ned af Nørrebrogade, en tv-udsendelse eller et tilfældigt møde i den københavnske nat. Men Stochholm bevæger sig også derud, hvor mere indviklede tanker iscenesættes: længselen efter religion, identitetsdannelsens svære kår, individualisme, imperialism, globalisering og *jeg* i centrum af det hele. Stilmæssigt bliver det altså til en form for *centrallyrik*, der lader poesien afspejle forholdet mellem *jeg* og verden.

Digtene har en næsten usynlig rytme, der igennem umetriske bevægelser og til tider temmelig lange kompositioner, styrer de frie vers. Det bliver en meget kropsnær og fysisk oplevelse, når digteren her arigt knytter sin næve: "Jeg måtte helt ud i performative bevægelser som en politiker i "Vild med dans" for at få digtet ind i kroppen igen", fortæller Stochholm om skriveprocessen

(gyldendal.dk/nicolaj-stochholm).

Billederne af dagligdag mildner den krævende tekst og løfter digtene ud af deres filosofiske form og ind i den nære virkelighed. Selvom Stochholms prosalyrik kan være ret tung, er der alligevel en næsten flimrende lethed over digtene. Han har et unikt, poetisk sprog og stor forståelse for lyrikkens kompositionsformer. Man får fornemmelsen af, at teksterne er dekonstruerede, eller rettere: Rekonstruerede, som om Stochholm gentagne gange har siddet med tekstens løsele og sammensat de forskellige elementer til konstant ekspanderende figurer. Stochholm selv har beskrevet sin stil som "Min søsyge form" (gyldendal.dk/nicolaj-stochholm). Og selvom kvalmen udebliver, så fornemmer man nok den vuggende, til tider abrupte rytme, hvor bølgetop og bølgedal afbryder hinanden.

Fire digte akkompagneres af en forklarende note, der sætter teksten ind i specifik kontekst: "Hardcore politisk læsning af samlingen lyder sådan her: Læs digtet Forstenet hest, side 10. Læs derefter digtets note på side 51 og læs videre på den næste note side 53 og læs så digtet Drengbande på side 15" (gyldendal.dk/nicolaj-stochholm).

Til trods for denne gudelede læsning, påpeger Stochholm at der vil være lige så mange måder at læse og forstå værket på, som der er modtagere og opfordrer dermed læseren til selv at skabe betydningen. Jeg kunne have ønsket mig, at digtene var selvforklarende og ikke behøvede denne indbyggede læseguide, der ikke blot redegør for digtenes baggrund, men også 'retter' i kronologien. Når det er sagt, må jeg indrømme, at slutnoterne fungerer virkelig fint i samspil med lyrikken. Når hver strofe således sammenkædes med Stochholms følelsesmæssige reaktion på konkrete hændelser, bliver det lyriske *jeg* meget nærværende og levende. Med eksempel i en konkret politisk handling siger Stochholm om Søren Espersen fra Dansk Folkeparti og dennes meningsfæller: "(...) de optræder jo med en frekvens, så det er meget svært ikke at vænne sig til det og trække på skulderne og bare modtage signalet" (Odefabrikanten side 53). Med *Odefabrikanten* forsøger Stochholm netop at gøre op med denne tendens: Han nægter at lade sig tilvænne og trækker ikke på skuldrene af det han kalder "imperierens forførende arkitektur og overmenneskelige motiver" (Odefabrikanten side 55).

Det er befriende at nogen endelig tør blive vred, at nogen endelig råber højt og længe. Mine røde faner smælder, som de ikke har gjort det siden jeg var femten år og Michael Strunges vrede blev min. Stochholms opråb handler især om det moderne individs angst og passivitet, politikernes leflen for laveste fællesnævner, mediernes magt og *jeg*'s bevidstløshed. Det er en meget åben, konfronterende og bevidstgørende oplevelse, at læse *Odefabrikanten*, selvom digtene også rummer en dyster indsluttethed der peger på *jeg*'s centrale rolle og dets følelsesliv: Ansvar, skuffelse, skam, foragt og fremfor alt vrede.

Bøger af Nicolaj Stochholm

(/boeger/udenfor-pesthospitalet)
UDENFOR PESTHOSPITALET
(/BOEGER/UDENFOR-PESTHOSPITALET)
Af Nicolaj Stochholm

(/boeger/titlen-i-paradis)
TITLEN I PARADIS (/BOEGER/TITLEN-I-PARADIS)
Af Nicolaj Stochholm

(/boeger/odelagt-rim)
ØDELAGT RIM (/BOEGER/ODELAGT-RIM)
Af Nicolaj Stochholm

